

ZLATAN IBRAHIMOVIĆ

ADRENALIN

O ČEM JSEM JEŠTĚ NEVYPRÁVĚL

HOST

**PŘELOŽILA
DENISA STREUBLOVÁ**

ZLATAN IBRAHIMOVIĆ

ADRENALIN

O ČEM JSEM JEŠTĚ NEVYPRÁVĚL

BRNO 2022

Adrenalina

© 2021 Zlatan Ibrahimović

© 2021 RCS MediaGroup S.p.A., Milan

Cover art by PEPE nymi

Cover photos © Settimio Benedusi

Translation © Denisa Streublová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1495-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1496-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1497-7 (MobiPocket)

Miluju nůžky.

*Miluju, když můžu z výšky trefit míč nohama,
nejspodnější částí těla.*

*Než znovu dopadnu na zem, chvíli se na svět dívám
hlavou dolů a v ten okamžik vidím všechny ostatní
— spoluhráče, rozhodčího, diváky —
vzhůru nohama.*

Je to výlučný, privilegovaný pohled. A je jen můj.

Tuto knihu věnuju těm, kteří rádi

stavějí pravidla, vize a předpovědi na hlavu.

*Protože jen když cílevědomě a neúnavně následujete
vlastní instinkt,*

může být vaše vidění světa jedinečné.

Privilegované a výlučné.

OBSAH

- 11 **PŘED VÝKOPEM** *(Adrenalin a rovnováha)*
- 19 **1 NŮŽKY** *(aneb O změně)*
- 49 **2 DRIBLOVÁNÍ** *(aneb O svobodě)*
- 71 **3 SOUPER** *(aneb O válce)*
- 87 **4 MÍČ** *(aneb O lásce)*
- 107 **5 AGENT** *(aneb O bohatství)*
- 135 **6 NOVINÁŘ** *(aneb O komunikaci)*
- 147 **7 GÓL** *(aneb O radosti)*
- 165 **8 ROZHODČÍ** *(aneb O zákonu)*
- 183 **9 ZRANĚNÍ** *(aneb O bolesti)*
- 203 **10 PŘIHRÁVKA** *(aneb O přátelství)*
- 227 **PRODLOUŽENÍ** *(aneb O budoucnosti)*

PŘED VÝKOPEM

(Adrenalin a rovnováha)

Milán, pondělí 4. října 2021

Dobře, vzdávám se.

Je mi čtyřicet let.

Jsem bůh, ale stárnoucí bůh.

Konečně si to uvědomuju, stejně jako jsem si uvědomil, že moje tělo už není, co bývalo. Léta jsem ignoroval signály, které mi vysílalo, ale pak jsem se mu rozhodl naslouchat. Už si nemůžu dovolit opakované výpady jako zamlada. Když se unavím nebo schytám nějakou ránu, potřebuju víc času, abych se vzpamatoval. Hru jsem přizpůsobil svému novému tělu. Většinu zápasu už netrávím v srdci pokutového území, kam lítají střely. Častěji se stáhnou a tvořím hru, teď už pracuju na gólech ostatních víc než na těch svých. Už se nemusím předvádět. Co jsem měl vyhrát, jsem vyhrál, nyní chci být inspirací a pomáhat mladým spoluhráčům vyrůst.

Je mi čtyřicet let a mám dva syny, kteří už nejsou žádná mimina, ale velcí kluci. V tomhle věku se obvykle dělá tlustá čára a bilancuje se.

To je i cílem této knihy.

Několik dní jsem se snažil dělat jakoby nic, nemyslet na blížící se narozeniny. Vyhýbal jsem se pomyšlení na číslo 40, ale pak, včera večer, jsem ho uviděl přímo před sebou. Bylo obrovské a červené a zabíralo celé průčelí hotelu. Vytvořili ho tak, že v některých pokojích rozsvítili, zatímco v jiných nechali tmu.

V tom hotelu v Miláně moje manželka Helena uspořádala oslavu, aby mě překvapila. Byl jsem dojatý. Byli tam moji nejbližší, mnoho přátel z celého světa, lidé, kteří v mém životě hrají důležitou roli. Byli tam fotbalové legendy, trenéři, a dokonce i hráči, ke kterým jsem se na hřišti nezachoval hezky. Nečekal jsem, že se s nimi všemi na té terase shledám.

Vysvětlil mi to Rino Gattuso: „Vždycky jsi působil autenticky, i když jsi jim občas pořádně zavařil. Proto přišli.“

Heleně se to povedlo. Všechno zorganizovala potají, nachystala mi pěkný dárek. Většinou jsem to ale já, kdo ostatním dává dárky.

Jak jsem odešel z Rosengårdu, abych se stal fotbalovým šampionem, jsem už vyprávěl mnohokrát. Vyrostl jsem s odrbaným míčem Select u nohy, v Růžové zahradě, což ve skutečnosti bylo středisko pro imigranty ze všech koutů světa, jsem hrál s každým, koho jsem potkal. A stačilo jedno křivé slovo, abychom se do sebe pustili. Ale ten kousek udupané země byl laboratoří mého fotbalu, školou, kde jsem se naučil triky, které ze mě udělaly Ibru.

Mí rodiče se brzy rozešli. Tančil jsem mezi matkou, která dřela od rána do večera, aby nás nakrmila, a otcem, který měl ledničku často prázdnou. Co mi chybělo, jsem si

bral. Kradl jsem kola a oblečení, protože jsem měl po krk toho, jak si ze mě ve škole utahovali. Vždycky jsem nosil fotbalové podkolenky místo normálních ponožek a dresy Malmö, které jsem si potají bral ze šatny.

Míč mě později z ghetta vytrhl a nasměroval k jinému životu. Přijel jsem do Amsterdamu, kde jsem si koupil první porsche a poznal jsem Mina Raiolu, svého agenta. On a moje manželka Helena jsou a navždy budou jedni z nejdůležitějších lidí v mém životě.

Mino je mnohem víc než jen pouhý agent, je to přítel. Bratr, otec, prostě všechno. Udal směr mé kariéře, mým vítězstvím, pomohl mi v nejtěžších chvílích a vyřešil tisíce mých problémů. Čím víc jsem trpěl kvůli zraněním, tím víc jsem ho cítil nablízku.

Z Nizozemska mě Mino zavedl do Itálie, potom do Španělska, Francie, Anglie, Ameriky a zase do Itálie.

Helena byla vždycky ta dospělejší a zodpovědnější. Pomáhala mi přemýšlet, ukázala mi, co je to zdravý úsudek a dobrý vkus, umí poznat a vytvořit krásné věci. Má zvláštní cit pro eleganci. Koneckonců to bylo její povolání a zase bude, až přestanu hrát. Během let obrousila mou divokou povahu, a především mi dala to nejcennější, co na světě mám: moje děti.

A jestliže fotbalistu Ibru znají všichni, člověka Ibru jen málokdo.

Zkusím vám o něm vyprávět. Teď, v půli cesty mezi mou fotbalovou minulostí, která se uzavírá, a naprosto odlišnou budoucností, která se už nějakou dobu blíží. Tato kniha ve své struktuře odráží můj současný stav, balancování mezi dvěma světy.

Každá kapitola vychází ze zážitků na hřišti a končí úvahami o každodenním životě: od gólu se dostane ke štěstí, od rozhodčího ke spravedlnosti, od asistencí k přátelství, od zranění ke smrti...

Neschovávám se, nic nehraju. Je to tak, jak řekl Gattuso. Přiznám se například, že pomýšlení na konec kariéry mě děsí. Čím víc se blíží chvíle, kdy nechám fotbalu, tím víc narůstá můj strach z budoucnosti: Kde najdu adrenalin, který mi dneska dávají souboje s Chiellinim?

„Adrenalin“, název knihy, je klíčové slovo mého života.

Ve všem, co dělám, potřebuju najít výzvu a vložit do toho maximum vášně. Vymačkat své srdce až na dřeň. Vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude. Potřebuju cítit, jak mi adrenalin proudí žilami.

Ten ve čtyřiceti letech, se dvěma velkými dětmi, proudí jinak, protože dnes už mám jiné nároky. Jestli jsem v minulosti útočil na rozhodčí, dnes jim pomáhám. Včera se mi líbilo bít se jen sám za sebe, dnes jedu na festival do Sanremo a dojímám se, protože ze strany Italů cítím přízeň a uznání. Ale taky je pravda, že když mám okolo sebe příliš mnoho lidí, špatně se mi dýchá. Pak vytáhnu jeden ze svých klenotů z garáže, jedu na dálnici, tam dupnu na plyn a všem ujedu, nebo uteču do lesa, abych se cítil svobodně. Lidi vyhledávám, a zároveň se jim vyhýbám.

Není to jediný rozpor, který na sobě pozoruju. Vždycky jsem je měl, rozpory jsou součástí mé povahy. Novinkou ale je, že ve svých čtyřiceti letech se je snažím mít pod kontrolou. Stejně jako jsem se naučil mít pod kontrolou svoje reakce. Dnes už se obránci jen málokdy podaří mě vprovokovat, jako se to dělo na začátku mé kariéry. Už se

nenechám vést instinktem, myslím, že nyní jsem vyrovnanější. Zásahu na tom má čas, Helena a Mino. Hledám rovnováhu ve všem, co dělám. I ve výchově dětí: kázeň vyrovnávám něhou.

Slovo „rovnováha“ se mi vybaví spíš v angličtině: *balance*. Přichází mi na mysl často. Jestli mě dřív utvářel jenom adrenalin, dnes jsou to adrenalin a *balance*.

Toto není evangelium o bohu, ale deník čtyřicátníka, který skládá účty minulosti a dívá se budoucnosti přímo do očí, jako by šlo o dalšího soupeře, kterému musí čelit.

1

NŮŽKY

(aneb O změně)

Beverly Hills, podzim 2019

Je večer, zrovna jsme se vrátili domů z restaurace.

Zvoní mi mobil.

Helena hádá, kdo volá: „Mino.“

Má pravdu: Mino Raiola, můj agent. Ale nebyla to těžká hádanka. Už mě bombarduje celé dny.

Poté, co jsme s Los Angeles Galaxy vypadli z play-off Major League Soccer, jsem se rozhodl, že pověším kopačky na hřebík. Mino ale dělá vše pro to, aby mi to rozmluvil.

Znovu to zkouší: „Zlatane, někdo na tvé úrovni a s tvou sportovní minulostí nemůže uzavřít kariéru v Americe. Říkají, že jsi zbabělec, že jsi vyměkl, že jsi zvolil cestu nejmenšího odporu. Kam se poděl fotbalový lev, král džungle?“

„Trvám si na svém, Mino. Skončil jsem. Smiř se s tím.“

On ale naléhá: „Ne. Ty se musíš vrátit do Evropy a dokázat, že pořád ještě můžeš hrát s těmi nejlepšími, bez ohledu na to zranění z Manchesteru. Třeba jen na šest měsíců, od ledna do června. Zvedni tu hrozenou rukavici

a pak si dělej, co chceš. Ty jsi Ibra. Musíš odejít ze scény jako Ibra. Nějaký kontrakt ti seženu kdykoli.“

„Poslouchej, Mino, je jen jeden způsob, jak mě můžeš přesvědčit: adrenalin. Nehci jen tak nějaký kontrakt, potřebuju výzvu, která mě pořádně napumpuje. Dokážeš mi ji nabídnout?“

V osmatřiceti letech ze sebe při tréninku pořád dokážu vydat všechno, i když se cítím rozlámaný, a pořád dobře střílím, ale pak ráno, když vstávám, bych potřeboval odpověď na otázku: „Proč to děláš, Zlatane?“

A ta odpověď může být jen jedna: protože všechno tohle utrpení se promění v adrenalin a já se pak cítím dobře.

O několik dní později jsem doma a dívám se na HBO na dokument o Diegu Armandu Maradonovi. V jednu chvíli se v něm objeví starý záznam utkání v Neapoli a ukáží záběr na publikum. Stadion je narvaný k prasknutí. Režisér zabírá nejrozvášněnější dav, kluci jsou namačkaní jeden na druhého, zpívají, křičí, buší do bubnů, srší z nich neuvěřitelná energie.

Narovnám se na gauči, zpozorním a cítím, jak se mi do žil na krku vlévá adrenalin. Bum, bum, bum...

Hned telefonuju Minovi: „Zavolej Neapoli. Půjdu do Neapole.“

„Neapol?“

„Ano, půjdu hrát do Neapole.“

„A seš si jistý?“ ptá se mě zaraženě.

„Chceš, abych hrál dál? Můj adrenalin jsou fanoušci Neapole. Pojedu tam, na každý zápas přitáhnu na stadion

osmdesát tisíc lidí a vyhraju Scudetto jako v dobách Diega. Vítežstvím v italském šampionátu je všechny poblázním. To je můj adrenalin.“

Mluvíme s klubem, vyjednáváme, nakonec si pláceme. Všechno platí. Jsem v týmu Neapole.

Trenérem je Carlo Ancelotti. Znáám ho dobře, byli jsme spolu v Paříži. Má velkou radost, že se zase setkáváme, mluvíme spolu skoro každý den. Vysvětluje mi, jak mě chce nechat hrát.

Ještě jsem nemluvil s prezidentem klubu Aureliem De Laurentiisem, ale už jsme se potkali. Bylo to před několika lety, když jsem byl s rodinou na dovolené v Los Angeles.

De Laurentiis zjistil, že jsme ubytovaní ve stejném hotelu, a nechal mi lístek na recepci: „Dnes večer jste zváni do restaurace.“ U lístečku byla i vizitka s adresou.

Nepůsobilo to jako pozvání, ale spíš příkaz.

„Půjdeme,“ řekla Helena bez váhání.

Strávili jsme s ním velmi příjemný večer.

Vyberu si dům v Posillipu, který by mi mohl vyhovovat, ale vzhledem k tomu, že tam mám zůstat jen šest měsíců a všichni mi neustále říkají, že ve městě vládne chaos, zvažuju i možnost, že bych žil na lodi.

V den, kdy mám podepsat smlouvu, 11. prosince 2019, prezident De Laurentiis vyhodí Ancelottiho. V půlce sezony.

Mám z toho špatný pocit. Není to dobré znamení. To muhle prezidentovi nemůžu důvěřovat. Někdo takový nedokáže mně ani týmu poskytnout stabilitu. A taky vím, že Rino Gattuso, přestože je to kámoš, potřebuje pro svoje

rozestavení 4–3–3 jiný typ středního útočníka. A vlastně se mi vůbec neozval.

Ze všeho sešlo.

O pár dní později zavolám Minovi a zeptám se ho: „Kdo mě potřebuje nejvíc? Který tým je teď nejvíc v prdeli?“

Nehledám kontrakt, hledám výzvu.

„AC Milán prohrál s Bergamem 5:0.“

Obvykle se z principu nevracím do týmu, ve kterém jsem už byl, abych neriskoval, že se mi bude dařit hůř než předtím.

Ale tentokrát je to jiné. AC Milán prohrál 5:0.

Poručím Minovi: „Zavolej jim. Půjdeme do Milána.“

Mojí výzvou bude vrátit jeden z nejprestižnějších klubů na světě na vrchol. Pokud se mi to podaří, bude to mít větší cenu než cokoli, co jsem kdy dokázal v jiných týmech.

Tohle je můj adrenalin.

Nejprve jsem mluvil s Paolem Maldinim, ředitelem pro strategický rozvoj, a popravdě to vůbec nebylo dobré.

Fajn, to já jsem si vybral Milán, ale jestli mě chceš, musíš si mě vzít na svědomí, musíš mi dát důvěru, musíš mě naplnit nadšením, musíš mě přesvědčit, a ne jen neustále opakovat, že je mi třicet osm.

Svoje narozeniny dokážu vést v patrnosti sám.

Paolo mi nedával jistoty jako prezident Neapole. Ale pak do jednání vstoupil Zvonimir Boban a konečně jsme si začali rozumět. Zvonimir komunikoval mnohem jasněji: „Zlatane, řekni, co chceš, a já ti to dám.“

Takhle se mluví s Ibrou.

A takhle se Ibra vrátil do Milána.

Stefana Pioliho jsem moc neznal, ale to nebyl problém. Vztah s trenéry pro mě nikdy nebyl příliš důležitý. Vždycky jsem k nim přistupoval velmi profesionálně. Problémy byly akorát s Guardioulou, ale to on je měl se mnou, ne já s ním. Popravdě jsem nikdy nepochopil, o co mu šlo. Byly to jeho sračky.

Pozorně jsem sledoval svoje nové spoluhráče a hned jsem si řekl: tihle nevědí, co to znamená hrát za AC Milán.

Můj starý Milán tvořili hráči jako Gattuso, Pirlo, Ambrosini, Nesta, Cafu, Thiago Silva... Stará garda. Když se ti nedařilo na tréninku, dostal jsi to sežrat. Moc toho nenamluvili, ale stejně ti došlo, žes to zvorál.

Teď jsem ale viděl, že tréninku skoro nikdo moc nedává. Nedokázal jsem se na to jen tak dívat. Přišel jsem do AC Milán, aby došlo ke změnám, abych udělal revoluci.

Nebudu zmiňovat jména, ale jednoho kluka jsem se zeptal: „Promiň, ale proč neběháš?“

Odpověděl: „To se pleteš, já běhám.“

Trval jsem si na svém: „Ne, ty neběháš. Čekáš snad, že někdo bude běhat za tebe? Víš, kdy za tebe poběžím? Až díky tobě něco vyhraju, ale ty jsi v životě nic nevyhrál. Tak koukej hrát a běhat.“

A on začal běhat.

Spoluhráči mě poslouchali s úctou a taky se špetkou bázně. Bedlivě jsem sledoval jejich reakce: když se někdo po kritice zhroutlí, nemá na to, ale pokud se sebere a změní, může to zvládnout. A právě takové jsme potřebovali.

Museli jsme se naučit trpět, bojovat v každé vteřině zápasu, o každý centimetr hřiště, museli jsme se stát silnou skupinou, jednotnou duší, protože jen tak jsme mohli zvítězit.

Už jsme nebyli stejný Milán jako před deseti lety. Nestála jen individuální kvalita, protože ostatní byli mnohem silnější než my. Nemohli jsme jen tak driblovat a hrát tiki-taku ani čekat na správný moment pro individuální akci, museli jsme vyhrát zápas tak, že budeme společně bojovat celých devadesát minut.

A tento přístup se naučíš v tréninku, kde ze sebe každý den vydáš maximum.

Když jsem viděl, že to někdo fláká, řekl jsem mu to do očí a pěkně nahlas, dřív než mohl zasáhnout Pioli, a to ne někde stranou, ale před celým týmem, protože to, co jsem říkal jednomu, platilo i pro ostatní, kteří nás poslouchali.

Já jsem na tréninku vždycky nabitý na maximum, všechny vždycky převálcuju.

Když jsme takhle den za dnem pracovali, všechno se zlepšilo: týmový duch, ochota se obětovat, můj pocit souvátlosti se skupinou, moje odpovědnost vůči ostatním. Pokaždé, když jsem vešel do šatny, jsem cítil, že se na mě kluci dívají, jako by se mě ptali: „Ibro, co budeme dneska dělat?“

Ten pocit mi dodával energii, byla to výzva, kterou jsem hledal.

A díky tomu jsme dosáhli lepších výsledků.

Když pak ale Boban odešel, věci se změnily a nastal velký chaos. Přítomnost, natožpak budoucnost Milána nebyla vůbec jasná.

My hráči, Pioli a jeho lidi jsme se cítili jako jedno tělo, spojení, kompaktní, ale byli jsme tělo muže, který jde na pravu, kráčí k elektrickému křeslu a dívá se smrti do očí.